

Zelenookému chlapci, jenž zrovna nastavil tvář šedé obloze, ochladilo prvních pár deštových kapek čelo. V ten okamžik nebylo v Klášterní ulici kromě něho vidět široko daleko jediného živáčka. Stál na chodníku před svatostánkem sám a kapuce černé mikiny mu se zakloněním hlavy sklouzla po temeni trochu dozadu. Snažil se odhadnout, zda stihne s přáteli dojít až do kavárny, aniž všichni zmoknou na kost. Než však stačil z mračen cokoli vyčíst, zase se napřímil, protože z protější strany ulice k němu dolehlo bouchnutí dveří. Spatřil, že k němu běží mladá dvojice jeho kamarádů. Byli to Eliška s Kryštofem. Dívka běžela se skloněnou hlavou, přestože nad ní její muž držel rozevřený tmavý deštník. Sám Kryštof moknul a volnou pravou rukou spočíval na jejích bedrech, čímž ji v ochranném gestu směřoval od jednoho z těch výjimečně projíždějících aut. Eliška zvedla hlavu a pohlédla na chlapce v mikině. Očima se k němu upnula jako závodník dobíhající k cílové pásce. Jakmile společně s Kryštofem dorazila až k němu, mírně zadýchaná zahlásila, že nikdo neotvírá.

„To je zvláštní,“ odpověděl chlapec. V zachmuření bezděčně sraštil obočí a kapuci si odtáhl tak, aby lépe viděl a její lem mu nepadal tolik do očí.

„Zkusím jí zavolat. Zjistím, jak je na tom,“ rozhodl Kryštof. Kapky z deštníku, který stále držel, líně stékaly na jeho džínovou bundu. Na rameni, kam dopadaly, světle modrá látka rychle tmavla.

„Dobrý nápad,“ přitakala dívka a přitiskla se ke svému muži blíž, aby se lépe vešli pod deštník. Všimla si, že Kryštof už je celý zmáčený. „Radime,“ oslovila kamaráda, „nezmínila třeba Karolína, že se jí to nakonec dneska nehodí?“

Radim zavrtěl hlavou. „Ne, ale včera jsme po promítání šli ještě společně k Samovi. Sice jsem ji neviděl odcházet, ale teď mě napadá,

jestli náhodou neodešla s někým.“ Tím se taktně snažil naznačit, že jejich kamarádka možná nespala doma, ale u nějakého svého půlnočního doprovodu, což se tu a tam stávalo. Kryštof s Eliškou v náhlém pochopení pootevřeli ústa a nepatrně pokývali hlavami. Karolínina nespoutanost je při podobných zjištěních vždy překvapila, přestože svou kamarádku znali. Znali velice dobře její veselou a bezstarostnou povahu...

„Je nedostupná,“ ozval se Kryštof poté, co vytočil její číslo a zaslechl první slova upozorňující hlášky operátora. Svůj pokus o hovor ukončil jedním dotykem, pak obrazovku zhasnul a telefon zastrčil zpátky do kapsy kalhot. Ve stejné chvíli vedle něho začala Eliška štrachat z kabelky svůj mobil. Zdálo se jí, že slyšela zvuk příchozí zprávy.

„Nejspíš se jí klasicky vybil telefon. Třeba ještě dorazí nebo pak přijde do kavárny. Anebo si jen spletla místo srazu a už tam na nás bude čekat. Popřípadě ví, kde nás najít,“ uvažoval nahlas Radim a očima střídavě přejížděl po Kryštofovi a Elišce. „Jak je na tom zbytek, nevíte?“

Eliška s pohledem upřeným na svůj chytrý telefon odpověděla: „Dominik prý přijede až tam a Severín je na cestě. Teď mi píše, že tu bude za chvíli.“

„Takže ještě počkáme,“ odušil Kryštof, svíraje stále pevně deštník, přestože déšť na okamžik zcela ustal.

„No jistě, Sever a ta klasická akademická čtvrtodinka,“ prohodil Radim nejprve zcela bez výrazu, ale nakonec se nad tím všichni tři přece jen blahosklonně pousmáli. Vtom se vysoko nad jejich hlavami rozezněly klášterní zvon. Mocně začal odbíjet devět hodin.

Ve stejném okamžiku, jen o pár ulic dál, zrovna scházela z chodníku rychlým krokem vysoká postava. Spěšně se rozhlédla a přešla na protější, který byl o něco málo širší. „Underwater Soul“ v jejích uších akorát střídala skladba „Things Got out of Control“ od skupiny Places.

Ta osoba měla na nohou černé kožené kotníkové boty a horní polovinu jejího těla z velké části zakrýval elegantní rozepnutý běžový kabát nad kolena. Jednu ruku skrývala v kapse černých přiléhavých kalhot, přičemž mezi kapsou a rukávem kabátu se na bledém zápěstí vyjímaly masivní hodinky s koženým hovězím řemínkem. V dlani postava svírala